



Засипа първият снѣгъ двора, въ който живѣше Свинчо Прасковъ, закри купищата сметъ. Ами сега? Какво ще прави Свинчо Прасковъ? Но ето съжали се Слънчо, пекна пакъ и разтопи снѣга. Засмѣ се до уши Свинчо Прасковъ и тръгна отново по двора, да потърси нѣщо да се нагости.

Но обиколи той цѣлия дворъ, разрови всички лехи, не остави жгълче непобутнато отъ лакомата муцуна, но нийде нищичко. Оголѣла бѣше земята, обрани бѣха дърветата, нѣмаше вече изгнили плодове, нито дори захвърлени отъ децата орѣхи или кори отъ печени тикви. Отчаянъ съвсемъ, Свинчо Прасковъ погледна къмъ небето съ нажалени очи. И като погледна, затрепера отъ радостъ. На най-високия клонъ на ябълката, който висѣше надъ прозореца на Мирчовата

стая, се жълтѣеше чиста като звезда кехлибареножълтата ябълка.

— Брей, хубаво било, да се погледне понѣкога и къмъ висинитѣ! — рече си Свинчо Прасковъ и усѣти сладкия сокъ на ябълката, като че тя бѣше влѣзла вече въ устата му.

Пъкъ и защо да не влѣзе? Щомъ пожелае нѣщо Свинчо Прасковъ, трѣбва да го има. Не му трѣбваше много време да мисли, нали бѣше умникъ, скоро измисли какъ да свали ябълката.

— Ще разклатя дървото, — рече си Свинчо. — Хемъ ще си почеша гърба, хемъ отъ друсането ябълката ще падне.

И наежи се Свинчо Прасковъ, па извика:

— Грухъ... грухъ... грухъ!...

И веднага въвв дървото бухъ!

Но едва бѣше друсналъ веднажъ ябълковото стѣбло, една